

ΓΕΦΥΡΕΣ

Η γέφυρα είναι μία χρήσιμη κατασκευή ή οποία ενώνει δύο μέρη πού χωρίζονται από ένα εμπόδιο, φυσικό ή τεχνητό. Γιά παράδειγμα μία γέφυρα ενώνει τίς δύο όχθες ενός μεγάλου ποταμού. Έτσι από τίς παλαιές πέτρινες γέφυρες φθάσαμε στίς σημερινές μήκους μερικῶν χιλιομέτρων.

Έξαιτίας αὐτῆς τῆς λειτουργίας μιᾶς γέφυρας, μιλάμε καί γιά πνευματικές γέφυρες ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Τί εἶδους «γέφυρες», δηλαδή τρόπους ἐπικοινωνίας, πρέπει νά χρησιμοποιήσουμε στίς μεταξύ μας σχέσεις; Σχέσεις συγγενῶν, φίλων, συνεργατῶν, ἀλλά μερικές φορές καί ἀγνώστων!

Ἄν αὐτές οἱ «γέφυρες» θεμελιώνονται στίς ἐντολές - ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ, τότε θά ἔχουμε ἄριστα ἀποτελέσματα. Γιατί ὁ Χριστός, ὡς δημιουργός καί πατέρας μας, γνωρίζει τέλεια τήν ἀνθρώπινη φύση.

Ἴδού ἕνα γλαφυρό παράδειγμα κατασκευῆς τέτοιων «γεφυρῶν» ἀπό τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Ἐλεήμονα, Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας (ἡ μνήμη του στίς 12 Νοεμβρίου).

Κάποια φορά ὁ ἅγιος Ἰωάννης κάλεσε ἕναν πολύ πλούσιο καί πολύ φιλάργυρο ἄνθρωπο, τόν Τρώιλο, νά ἐπισκεφθοῦν ἕνα νοσοκομεῖο ἀπόρων πού διατηροῦσε τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας. Μαζί τους ἦταν καί ὁ ταμίης τοῦ Τρώιλου. Λέει ὁ Πατριάρχης στόν Τρώιλο: «Δώσε καί σὺ κάτι σ' αὐτούς τούς ἀνθρώπους». Ντράπηκε ἐκεῖνος τόν Πατριάρχη καί μοίρασε σέ ὅλους τούς ἀπόρους - ἀρρώστους (πού ἀποτελοῦσαν ἕνα μεγάλο πλῆθος) ἀπό ἕνα χρυσό νόμισμα. Ἀλλά,

μέ αὐτή τήν γενναιοδωρη κίνηση ὁ,τι κουβαλοῦσε πάνω του ὁ ταμίης, δεκαπέντε κιλά χρυσάφι, ἐξανεμίστηκε. Ἐκείνη τήν ὥρα ὁ Τρώιλος δέν εἶπε τίποτε στόν Πατριάρχη. Ὅταν ὅμως γύρισε στό σπίτι του, τόσο πολύ στενοχωρήθηκε, πού ἀρρώστησε! Τό μαθαίνει ὁ Πατριάρχης καί ἀμέσως παίρνει ὅλο τό ποσό καί πάει στό σπίτι τοῦ Τρώιλου καί τοῦ λέει: «Βρέ ἀδελφέ, ἐγώ δανεικά σοῦ τά πήρα γιατί δέν εἶχα μαζί μου τόσα χρήματα γιά νά τά δώσω στούς φτωχοῦς. Πάρτα πίσω, λοιπόν, καί γράψε μου μία ἀπόδειξη ὅτι τά ἔλαβες». Χαρούμενος (καί σχεδόν ὑγιής!) ὁ Τρώιλος γράφει: «Ὁ Θεός νά δώσει τόν μισθό στόν Πατριάρχη Ἰωάννη γιά τό ποσό πού διεμοίρασα μέν ἐγώ, ἀλλά τό ἔλαβα τοῖς μετρητοῖς ἀπό αὐτόν». Καί ὑπέγραψε. Περνοῦν μερικές ἡμέρες καί ὁ Τρώιλος βλέπει ἕνα ὄνειρο. Βρέθηκε στόν παράδεισο καί ἐκεῖ εἶδε ἕνα μεγαλοπρεπές ἀνάκτορο μέ μία πινακίδα πού ἔγραφε: «Αὐτό ἀνήκει στόν Τρώιλο καί εἶναι γιά τήν διαμονή καί ἀνάπαυσή του». Λέει: «Τί ὠραία πού εἶναι νά μείνω ἐδῶ». Ἀλλά τήν ὥρα πού ἐτοιμαζόταν νά μπεῖ, ἐμφανίζονται κάποιοι πού ξεκρεμοῦν τήν πινακίδα τοῦ ἀνακτόρου καί ἀναρτοῦν ἄλλη μέ τά λόγια: «Αὐτό εἶναι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Πατριάρχου πού τό ἀγόρασε ἀπό τόν Τρώιλο γιά δεκαπέντε κιλά χρυσάφι!»! Ξυπνάει ἔντρομος ὁ Τρώιλος. Τρέχει ἀμέσως στόν Ἰωάννη καί τοῦ λέει: «Κοίταξε ἐδῶ, ἅγιε πάτερ, πάρε τά χρήματα πίσω· ἀλλιῶς προκοπή δέν κάνω γιά τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!»!

Μέ τόν θαυμαστό αὐτό τρόπο ὁ ἅγιος Ἰωάννης «ἔστησε» μία πνευματική γέφυρα ἐπικοινωνίας καί ἔτσι διόρθωσε τό φιλάργυρο

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΤΩΝ «ΕΥΣΕΒΩΝ»



έλληνοαμερικανός ιερέας π. Λουκάς Βερόνης ἐργάστηκε ιεραποστολικά δέκα χρόνια στην Ἄλβανία. Στό υπέροχο βιβλίο του «Πορευθέντες», ὅπου καταθέτει τὴν ἐμπειρία του, περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

«Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1995, ἡ ὁμάδα νεότητος τῆς ἐνορίας μου στὰ Τίρανα κάλεσε τοὺς ζητιάνους, πού συνήθως συναντᾶμε στὸ δρομάκι γιὰ τὸν ναό, σὲ κυριακάτικο τραπέζι στὸ Κέντρο Νεότητος. Μάθαμε τὰ ὀνόματά τους καὶ ἀκούσαμε τίς ἱστορίες τους. Ἐνας ἀπὸ τοὺς φοιτητές μας τάισε ἕναν ἀνάπηρο. Ἐνας ἄλλος κρατοῦσε στὴν ἀγκυλιά του τὸ νεογέννητο μωρὸ μιᾶς ζητιάνας. Γνωρίσαμε τὴν Ἴζμιρ, μιὰ παράλυτη τσιγγάνα, καὶ τὸν σύζυγό της Γκεζίμ. Μᾶς εἶπαν ὅτι σὲ μιὰ βδομάδα ἡ τρίχρονη κόρη τους, ἡ Βιόλα, ἔχει τὰ γενέθλιά της. Τοὺς εἶπαμε ὅτι θὰ πᾶμε νὰ τὰ γιορτάσουμε μαζί. Δέν μποροῦσαν νὰ τὸ πιστέψουν! Πέντε ἀπὸ μᾶς πήγαμε στὸ μικροσκοπικό σπίτι τοῦ ἐνὸς δωματίου σὲ μιὰ φτωχογειτονιά, μέ τούρτα καὶ δῶρα. Διατηρήσαμε ἐπαφή μέ τὴν οἰκογένεια. Σὲ λίγους μῆνες ζήτησαν νὰ βαπτιστοῦν. Τὴν κατήχηση τῆς ἀνάπηρης Ἴζμιρ, πού δέν μποροῦσε νὰ ἔλθει στὴν Ἐκκλησία, τὴν ἀνέλαβε δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ὁ Σπύρος, τεταρτοετῆς τῆς ἰατρικῆς, παρ' ὅλο πού ἦταν γι' αὐτὸν περίοδος ἐξετάσεων. Βαπτίστηκαν καὶ οἱ τρεῖς. Μόλις βγάλαμε τὴν Χριστίνα (πρῶην Ἴζμιρ) ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα καὶ τὴν βάλαμε στὸ ἀναπηρικό της καροτσάκι, ξέσπασε σὲ λυγμούς

καὶ συνεχῶς ἐπανελάμβανε: «Σᾶς εὐχαριστῶ! Σᾶς ἀγαπῶ ὅλους!».

»Ὡστόσο μιὰ βδομάδα ἀργότερα οἱ νεοφώτιστοι ἀντιμετώπισαν τὴν ...πραγματικότητα. Ἦταν Κυριακὴ. Κοινώνησαν κρατώντας τὰ κεριά τους. Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἱερό εἶδα τὴ Χριστίνα νὰ κλαίει. Ὅταν τὴ ρώτησα γιατί, μοῦ εἶπε, πῶς μιὰ γυναίκα τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε: «Γιατί βρισκεσαι σ' αὐτὸν τὸν χῶρο; Δέν ἀνήκεις ἐδῶ. Πήγαινε πίσω στὸ πεζοδρόμιο, ἐκεῖ πού ζητιανεύεις. Ἐκεῖ ἀνήκεις!»

»Ἐξοργίστηκα. Τῆς ζήτησα νὰ μοῦ δείξει ποιά τῆς μίλησε ἔτσι καὶ πρὸς ἐκπληξή μου ἀναγνώρισα μιὰ γυναίκα πού καθόταν στὴν πρώτη σειρά τῆς Ἐκκλησίας κάθε Κυριακὴ καὶ σὲ ὅλες τίς ἀκολουθίες! Ὅμως σάν τοὺς φαρισαίους στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, ποτέ δέν κατάλαβε τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου...».

Ἡ συγκλονιστικὴ αὐτὴ ἱστορία ἔχει νὰ πεῖ πολλὰ σὲ ὅλους μας. Κυρίως μᾶς θυμίζει: 1) ὅτι δέν εἶναι καὶ τόσο ... συνηθισμένο στίς ἐνορίες μας, ἡ νεανικὴ ὁμάδα (ἂν ...ὑπάρχει) νὰ ἀναλαμβάνει τέτοιες πρωτοβουλίες, καὶ 2) ὅτι μᾶλλον δέν ἔχουμε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ποικιλόμορφους ρατσισμοὺς, πού μᾶς κάνουν νὰ κλείνουμε τὴν πόρτα ἢ νὰ «πετάμε» ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ψυχές, γιὰ τίς ὁποῖες ὁ Χριστὸς (καὶ γι' αὐτές) πέθανε πάνω στὸν Σταυρό. Καὶ συνεργοῦμε σ' αὐτὸ τὸ κυριολεκτικὰ ΔΑΙΜΟΝΙΚΟ ἔργο, γιατί ξεχνᾶμε (ἢ ἐτσιθελικά περιφρονοῦμε) τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος», δέν ὑπάρχει ντόπιος ἢ μετανάστης, δέν ὑπάρχει τσιγγάνος ἢ ἐφοπλιστής. «Πάντες γὰρ ὑμεῖς εἶς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3, 26).

Ἀρχιμ. Β.Λ.

φρόνημα τοῦ Τρώιλου. Συχνόνως ὁ Τρώιλος «ἔστησε» τὴν δική του «γέφυρα» μέ τὸν Χριστό, γενόμενος φιλόνητος καὶ ἐλεήμων. Βέβαια, σ' αὐτὸ συνήργησε ὁ Χριστὸς μέ εἰδι-

κό τρόπο, τὸ ὄνειρο, βλέποντας τὴν καλὴ ἐσωτερικὴ πρόθεση τοῦ Τρώιλου καὶ φυσικὰ εἰσακούοντας τίς προσευχὲς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΜΑΘΗΜΑ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ... ΑΠΟ ΣΚΥΛΟ!



ιαβάζοντας αυτόν τον τίτλο, όλες οι φιλοζωϊκές οργανώσεις θά κάνουν πανηγύρι. Και ακόμα περισσότερο, όλα τὰ ἀδέσποτα σκυλιά, ἄν εἶχαν μυαλό ἢ φωνή γιά νά μιλήσουν! Εἶναι γνωστή ἡ περιπαικτική ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ σοφός Διογένης ὁ Κυνικός σ' ἐκεῖνον πού τόν ρώτησε τί ψάχνει, ὅταν τόν εἶδε ἕνα μεσημέρι νά ἔχει ἀνάψει ἕνα φανάρι καί νά περιφέρεται στήν γεμάτη κόσμο ἀγορά τῆς Ἀθήνας. Τοῦ ἀπάντησε: «ἄνθρωπον οὐχ εὐρίσκω»! Τί εἶδους ἄνθρωπο ἔψαχνε;

Τριῶν εἰδῶν ἄνθρωποι ὑπάρχουν, λέει ὁ σοφός Πασκάλ.

- Οἱ πρῶτοι, πού βρῆκαν τόν Θεό καί τόν ὑπηρετοῦν.

- Οἱ δεύτεροι πού προσπαθοῦν νά τόν βροῦν, ἀλλά δέν τό κατορθώνουν.

- Οἱ τρίτοι πού ζοῦν χωρίς νά τόν ζητοῦν, συνεπῶς δέν θά τόν βροῦν.

- Οἱ πρῶτοι εἶναι λογικοί καί εὐτυχημένοι.

- Οἱ δεύτεροι εἶναι λογικοί, ἀλλά δυστυχημένοι.

- Οἱ τρίτοι δυστυχεῖς, ἀλλά ἀνόητοι.

Ὁ Διογένης ἔψαχνε μᾶλλον ἄνθρωπο τῆς πρώτης κατηγορίας!

Ἐναν ἄνθρωπο ζητοῦσε καί ὁ παραλυτικός τοῦ Εὐαγγελίου, τριαντακτῶ χρόνια κατάκοιτος, πού θά τόν ἔβαζε στήν κολυμβήθρα. Ὅμως κανεῖς ἀπό ὅσους πέρασαν ἀπό ἐκεῖ δέν τόν βοήθησε νά θεραπευθεῖ. Ὅμως, περιμενε μέ ὑπομονή, ὥσπου ὁ Χριστός πῆγε κοντά του καί τόν ρώτησε ἄν θέλει νά γίνει καλά. Κί ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Ἄνθρωπο δέν ἔχω»! Ἐκεῖνος ὁμως

πού τόν ρωτοῦσε ἦταν ὁ Θεός πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς. Καί τόν θεράπευσε.

Πῶς γινόμαστε ἄνθρωποι; Μερικές φορές μᾶς διδάσκουν τὰ ζῶα μέ τό ἔνστικτό τους.

Κάποια φορά, ἕνας κακότροπος ἄνθρωπος, θέλοντας νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό σκύλο του, μπῆκε σέ μιά βάρκα ἀπό ὅπου τόν ἔρριξε στό ρέμα τοῦ ποταμοῦ. Ὁ σκύλος ἀγωνιζόταν νά βγεῖ ἀπό τό νερό. Κάθε φορά ὅμως πού πλησίαζε τήν βάρκα, τό ἀφεντικό του μέ τό κουπί τόν χτυποῦσε καί προσπαθοῦσε νά τόν κρατήσει μακριά. Ἡ πάλη αὐτή κράτησε ἀρκετά λεπτά, ὥσπου σέ μιά στιγμή ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τή ἰσορροπία του καί ἔπεσε στό ποτάμι. Καί θά πνιγόταν ἄν τό κακομεταχειρισμένο, πιστό ὅμως στό ἀφεντικό του, σκυλί δέν τόν ἔβγαζε, πιάνοντας τον ἀπό τὰ ροῦχα, στήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ἐνας ἀρχαῖος ἰατροφιλόσοφος, ὁ Ἀλκμαίων ὁ Κροτωνιάτης, ἔλεγε: «ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπό τὰ ἄλλα ζῶα, διότι μόνο αὐτός ἔχει νόηση, ἐνῶ τὰ ἄλλα ζῶα ἔχουν μέν αἴσθηση, δέν ἔχουν ὅμως νόηση». Ὁ νοήμων ὅμως ἄνθρωπος στό παραπάνω παράδειγμα συμπεριφέρθηκε ἀνόητα καί ἄσπλαχνα.

Πολλές φορές φερόμαστε ἀπάνθρωπα καί πρός τούς συνανθρώπους μας. Ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά μᾶς ξανακάνει ἀνθρώπους. Μέ τήν ἐνανθρώπησή Του μᾶς ἔδειξε τό μέτρο τῆς τελειότητας τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Γι' αὐτό δόθηκαν οἱ ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτό τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Μόνον ἔτσι θά ἀποκτήσουμε τήν κατά Θεόν «ἀνθρωπιά» στή ζωή μας.

Ἄρχιμ. Π.Α.

ΞΕΝΟΙ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΣΠΙΤΙ



αλώσατε. Μπορεί νά μή θυ-
μᾶσαι κᾶν τόν λόγο. Ἄλλη
μιά φορά ὅμως εἶστε μαλω-
μένοι...

Τώρα περιφέρεστε μέσα στο
ἴδιο σπίτι ἀμίλητοι. Σιωπηλοί. Θά
ἀλλάξετε καμιά κοφτή κουβέντα
μόνο, γιά δυό-τρία πραγματάκια
βασικά, γιά νά ξαναγυρίσει ὁ κα-
θένας καί πάλι στή σιωπή του.

Κάπου μέσα σου, τό ξέρεις πώς
ἔφταιξες καί ἐσύ... Μονός καβγάς
δέν γίνεται. Ἔτσι λένε...

Πού καί πού, σοῦ ἔρχεται στόν
νοῦ ἡ σκέψη νά τόν πιάσεις. Νά
τοῦ μιλήσεις. Νά ζητήσεις μία
συγγνώμη. Νά τά βρεῖτε. Γρήγο-
ρα ὅμως τή διώχνεις μακριά.
Σκληραίνεις ξανά.

«Γιατί ἐγώ; Ἄς κάνει αὐτός τό
πρῶτο βῆμα», ἔτσι σκέφτεσαι.
Καί βλέπεις καθώς περνάει ἡ ὥ-
ρα, πώς ὁ ἄλλος δέν κουνιέται
καί σκληραίνεις ἀκόμα πιό πολύ.

Ἄλλοτε πάλι σκέφτεσαι, «ἄς
εἶναι, θά κάνω τήν κίνηση ἐγώ καί
πάλι ἐγώ». Καί πάλι ὅμως, κάτι
σέ κρατάει πίσω. «Ἔχω καιρό»,
λές... «Ἔχω χρόνο. Ἴσως λίγο
ἀργότερα. Ὅχι ἀκόμα».

Καί βυθίζεσαι ξανά μέσα στίς
σκέψεις σου, στή μοναξιά καί τόν
ἐγωϊσμό σου.

Καί περνᾶνε καί χάνονται ἔτσι
οἱ στιγμές, περνᾶνε οἱ ὥρες, οἱ
μέρες, οἱ βδομάδες.

Καί μπορεῖ τό γεγονός νά ξεχα-
στεῖ ἐντελῶς. Νά σβῆσει. Μέχρι
βέβαια, κάτι ἄλλο νά βρεθεῖ ἐμπό-
διο ἀνάμεσά σας καί νά ἀποτρα-
βηχεῖτε πάλι.

Ξέρεις...

Μπορεῖ νά μήν ἔχεις τόν χρόνο
πού πιστεύεις. Τό ἀργότερα, μπο-
ρεῖ νά μήν ὑπάρχει γιά σᾶς.

Καί ναί. Μπορεῖ πάντα τό
πρῶτο βῆμα ἐσύ νά κάνεις. Δέν
πειράζει. Ἄς εἶναι...

Αὐτός εἶναι ὁ τρόπος, μήτε
στιγμές νά χάνονται, μήτε ποτέ
ἀργά γιά σᾶς νά εἶναι...

Ἐ. Ἐλευθεριάδη,
«Πρίν Νυχτώσει»
ἐκδ. Ἐν Πλωῖ, 2017, σελ 94-95



ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης* ΤΗΛ. 2682051161

Κωδικός 091984

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018* Ἀρ. Φύλλου 424* Ἔτος ΛΗ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

